

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **PETERKA & PARTNERS advokátní kancelář s.r.o.**, IČO: 26169720
sídlem Karlovo náměstí 671/24, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátkou JUDr. Barborou Urbancovou, Ph.D.
sídlem K Roztokům 364/23, 165 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, IČO: 00064581
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Mikšem
se sídlem Na slupi 134/15, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 10. 9. 2020, č. j. MHMP 1393040/2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 9. 2020, č. j. MHMP 1393040/2020, sp. zn. S-MHMP 932014/2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru občanskosprávních agend, ze dne 27. 5. 2020 sp. zn. S UMCP1 425177/2019, R 4286/2019, č. j. UMCP1 211748/2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím Úřad městské části Praha 1, odbor občanskosprávních agend, oddělení správního řízení (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodl podle správního řádu a ust. § 93 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) tak, že žalobkyně se dopustila přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), jehož se dopustí fyzická osoba podnikající nebo právnická osoba tím, že poruší noční klid; a to na adrese Karlovo náměstí 24, Praha 1, dne 14. 9. 2019, v době kolem 22:40 hod., byla slyšet velmi hlasitá hudba, čímž porušila noční klid. Žalobkyni za zjištěný přestupek byl podle ust. § 35 písm. b) a ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle ust. § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložen správní trest pokuty ve výši 2 000 Kč, též byla žalobkyni uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní body

3. Žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami, žalobkyně v odvolání poukázala zejména na zjevné rozpory v provedených důkazech, závěry vycházejí pouze z ničím nepodložených úvah a nemají žádnou oporu v provedeném dokazování.
4. V příkazu správní orgán skutek vymezil tak, že z místa měla vycházet hlasitá živá hudba, která se údajně rozléhala do přilehlého okolí, nebylo přitom nijak nespecifikováno, co přesně má na mysli uvedeným přilehlým okolím.
5. V objektu probíhala soukromá oslava; tato se však odehrávala pouze a výlučně přímo v prostorách objektu Braunova domu, který je historickou budovu s velmi masivními zdmi a vnitřním dvorem, odděleným od ulice hned třemi dveřmi. Obviněný učinil veškerá opatření pro to, aby se hudba či jakýkoliv jiný hluk z oslavy nešířil mimo prostory objektu, když hudební produkce byla umístěna ve vnitřním dvoře objektu s jediným možným přístupem, a to sice skrze trojitě dveře. Bylo tedy zcela vyloučeno, aby se případný hluk nesl přes trojitě dveře až ven na Karlovo náměstí nebo kamkoliv jinam do okolí, kde by mohl rušit noční klid. Toto je zjevné i z videozáznamu, o který prvostupňový správní orgán své rozhodnutí opírá, když v okamžiku, kdy se oba zasahující strážníci nacházejí na ulici před domem, není na záznamu slyšet jakákoliv hudba či jiný hluk. Hudba je slyšet pouze po vstupu strážníků do vnitřního prostoru objektu, nejedná se ovšem o hudbu „velmi hlasitou“ a už vůbec ne o hudbu „rozléhající se do přilehlého okolí“. Prvostupňové rozhodnutí je vnitřně zcela rozporné, když současně akceptuje pravdivost svědeckých výpovědí i tvrzení žalobkyně, že z kamerového záznamu je patrné, že hudba na ulici slyšet není.

6. Žalobkyně dále namítala, že není zřejmé, co je myšleno vnitroblokem, toto prvostupňový správní orgán nekonkretizoval. Tato hlasitá hudba vycházela z vnitrobloku a rozléhala se do vedlejších budov. V předchozím průběhu řízení však (odlišně oproti odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) správní orgán vymezil skutek tak, že se živá hudba rozléhala do přilehlého okolí, aniž by jakkoliv specifikoval, co je tímto přilehlým okolím myšleno. Vzhledem k tomu, že zasahující strážníci byli pouze na ulici před budovou a následně přímo v budově, vycházel žalobce v průběhu správního řízení z toho, že tímto přilehlým okolím je myšlena právě ulice, a tedy v rámci svých vyjádření poukazoval na to, že závěr o šíření hluku do přilehlého okolí je nesprávný, neboť z kamerového záznamu je zřejmé, že na ulici žádný hluk slyšet nebyl a hudbu uvnitř budovy nelze považovat za rušení nočního klidu.
7. V reakci na argumentaci žalobkyně v prvostupňovém rozhodnutí v odůvodnění poprvé uvedl nový závěr (a tedy i popis skutku), a to, že hlasitá hudba byla údajně slyšet ve vedlejších budovách. V prvostupňovém rozhodnutí však absentuje jakékoliv vysvětlení a zdůvodnění tohoto závěru. V průběhu řízení totiž nikdy nebylo prokázáno a dokonce ani tvrzeno, že strážníci městské policie zaznamenali hluk mimo dvůr objektu, tedy zejména v některé ze sousedních budov (natož aby bylo specifikováno, o kterou konkrétní budovu či místo se mělo jednat), ve kterých měl být tento hluk slyšet.
8. Žalobkyně přitom opakovaně poukazovala na to, že vnitroblok budovy (tedy vnitřní dvůr objektu na adrese Karlovo náměstí 24) tvoří ucelený a uzavřený stavební celek a tento dvůr tedy nijak nepřiléhá k jakýmkoliv sousedním budovám. V této souvislosti žalobce předložil i fotografie objektu, ze kterých je patrné, že dvůr je uzavřeným vnitřním dvorem jedné budovy, obehnaný ze všech stran několika patry této budovy, dvůr tedy nepředstavuje volně přístupnou součást vnitrobloku více budov. Správní orgány se však stavebním charakterem budovy a tím, zda je s ohledem na tento stavební charakter možné, aby se hudba z uzavřeného dvora šířila do okolních budov, vůbec nezabýval. Pokud by tak učinily, musely by dojít k jednoznačnému závěru, že vnitroblok je uzavřeným, veřejnosti nepřístupným prostorem, ze kterého se s ohledem na jeho charakter jakýkoliv hluk nikam šířit nemůže.
9. Žalobkyně má za to, že byla uznána vinnou ze spáchání přestupku nikoliv z důvodu, že by v řízení bylo prokázáno, že by ke spáchání přestupku skutečně došlo, ale pouze z důvodu, že se správní orgán domníval, že nelze vyloučit, že spáchání přestupku mohlo dojít, mělo dojít k užití zásady *in dubio pro reo*. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že došlo ke spáchání přestupku je pravděpodobná.
10. Žalovaný se vůbec nezabýval námitkami žalobkyně obsaženými v odvolání. K argumentaci žalobkyně se žalovaný vyjádřil takto: *„K odvolací námitce obviněné, že správní orgán I. stupně nesprávně právně vyhodnotil a posoudil věc, když přestupek a intenzita hluku byla prokazována toliko svědeckými výpověďmi strážníků (jejich subjektivními pocity o vnímání hluku), a nikterak se nevypořádal s tím, že na pořízeném videozáznamu není slyšet jakákoliv hudba či jiný hluk, odvolací orgán odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze (sp. zn. 1 A 12/2012), kdy přesné měření hluku způsobeného nestandardním a nahodilým jednáním rušícím noční klid, je zpravidla objektivně a metodologicky zcela nemožné. V případě rušení nočního klidu se měření intenzity neprovádí. Jeho přiměřenost či nepřiměřenost posuzuje správní orgán dle svého správního uvážení - na základě zjištěných poznatků - v daném případě na základě zakročujících strážníků. V posuzovaném případě nepřiměřenost hluku správní orgán I. stupně posoudil na základě*

subjektivního posouzení strážníků Městské policie hl. m. Prahy, kteří se na místě nacházeli a přestupek z důvodu porušení nočního klidu oznámili, když na místo byli vysláni z důvodu telefonického ohlášení rušení nočního klidu. K prokázání opaku, či nepravdivosti tvrzení zasahujících strážníků obviněná nepředložila žádný důkaz. Strážníci Městské policie jsou bezúhonnými osobami a nelze pochybovat o tom, zda označené jednání obviněné přestupkem je či nikoliv, a to bez ohledu na to, že použité záznamové zařízení hluk nezaznamenalo. Strážníci Městské policie hl. m. Prahy jsou kvalifikovanými a vyškolenými osobami, které jsou schopny rozpoznat a označit jednání naplňující skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Navíc použité zařízení nemuselo disponovat takovými technickými parametry, které umožňují zachycení případného hluku a mohlo zachycovat událost - zákrok toliko z části. Za zásadní považuje odvolací orgán tu skutečnost, že oba strážníci se shodli na tom, že se jednalo o hluk natolik intenzivní, aby rušil noční klid. Jejich výpovědi jsou konzistentní, netrpí nedostatky a rozpory, které by mohly založit případné obavy o jejich nestrannosti. Toto ani obviněná nenamítá. Je zcela logické, že pro učiněný závěr nebylo nutné provádět další důkazy např. z iniciativy správního orgánu I. stupně, když důkazy provedené (včetně listin) byly postačující pro učiněné závěry o přestupku a ze strany obviněné nebyly ani navrhovány.“
(...) „Podle odvolacího orgánu podstatné je, že se oba shodli na tom, že se jednalo o hluk natolik intenzivní, aby rušil noční klid, a to mimo objekt, kde obviněná pořádala večírek. Hluk konkrétně pronikal až na ulici a byl na ní zřetelně slyšet (viz výpovědi strážníků).“

11. Žalovaný se fakticky nezabýval podstatou námitky žalobce ohledně rozporu mezi svědeckými výpověďmi a kamerovým záznamem, pokud jde o námitku žalobkyně ohledně naprosté nepodloženosti závěrů prvostupňového správního orgánu o údajném hluku ve vnitrobloku, pak tuto námitku při svém rozhodování pominul úplně a vůbec se jí nezabýval.
12. K odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 12/2012-34 žalobkyně uvedla, že je zcela irrelevantní, protože předmětem námitky nebylo to, jaká byla intenzita hluku na ulici, ale to, že na ulici nebyl slyšet hluk žádný.
13. Žalobkyně namítala, že ani odkaz na rozsudek zabývající se věrohodností výpovědi policistů nebyl případný, když v této věci žalobkyně nenamítala rozpor mezi tvrzeními strážníků a žalobkyně (či jakýchkoliv osob, které by měly zájem na výsledku správního řízení), ale rozpor s kamerovým záznamem zásahu, který navíc pořídili sami zasahující policisté, a v žádném případě tedy nelze tvrdit, že by se jednalo o jakýkoliv zmanipulovaný, upravený či nevěrohodný důkaz.
14. Žalovaný se dále údajným hlukem ve vnitrobloku vůbec nezabýval, nevypořádal se s námitkou, že šíření hluku ve vnitrobloku nebylo prokázáno a je též fakticky vyloučeno, žalovaný se zabýval pouze údajným hlukem na ulici, ačkoliv prvostupňový orgán souhlasil se stanoviskem žalobce, že hluk na ulici slyšet nebyl. Žalovaný tedy fakticky změnil vymezení skutku.
15. S námitkou žalobkyně o tom, že z kamerového záznamu je zřejmé, že na ulici žádný hluk nebyl, pak žalovaný uvedl, že dle jeho názoru použité zařízení nemuselo disponovat takovými technickými parametry, které umožňují zachycení případného hluku, a mohlo zachycovat zákrok pouze z části. Jednoznačný rozpor mezi zcela objektivním kamerovým záznamem celé situace, který sami zasahující strážníci pořídili, a jejich tvrzeními o tom, co si s odstupem několika měsíců pamatují, žalovaný jednoduše vyřešil

tím, že konstatoval, že dle jeho názoru nelze vyloučit, že by kamerový záznam nemusel být objektivní, a aniž by se jakkoliv zabýval tím, zda tomu tak skutečně je.

16. Žalobkyně doplnila žalobu podáním ze dne 14. 6. 2022, kde dále rozebrala již vznesenou žalobní argumentaci, dále namítla, že nebyla zjištěna totožnost volající osoby, mohl volat kdokoli, i účastník oslavy, k této skutečnosti nelze přihlížet. Konečně nebylo zjištěno, jak popsané jednání zasáhlo do veřejného pořádku.
17. Žalobkyně navrhla, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání a žalobkyni bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že skutek v příkazu i v prvostupňovém rozhodnutí byl vymezen stejně, v příkazu tak, že na adrese Karlovo náměstí č. o. 24, Praha 1, dne 14. 9. 2019, v době kolem 22:40 hod., byla slyšet velmi hlasitá živá hudba. Skutek je v obou shora zmíněných rozhodnutích vymezen zcela totožně a určitě s uvedením místa, času i způsobu spáchání.
19. K tvrzení, že bylo vyloučeno šíření hluku do okolí, žalovaný konstatoval, že je vyvráceno již tím samotným faktem, že policejní hlídka na místo vyjela na základě podnětu občana na lince 156, tedy je jasné, že tento občan byl hudební produkcí rušen. Žalobkyně sice opakovaně zdůrazňuje trojitě dveře, kterými je dvůr domu oddělen od ulice, nicméně opomíná uvést, že dvůr domu není nijak zastřešen a hluk z hudební produkce se tak bez ohledu na trojitě dveře mohl snadno šířit do okolí touto cestou. Skutečnost, že dvůr domu není nijak zastřešen a že dům, který jej obklopuje, má zčásti dvě a zčásti tři nadzemní podlaží, je patrná z fotografií založených do správního spisu žalobkyní. Dům je součástí celého bloku domů, ke kterým těsně přiléhá, jeho dvůr není nijak zastřešen, proto se z něj hluk může do okolních budov, dvorů a ulic šířit zcela volně, obzvláště v nočních hodinách, kdy se hluk vyšší intenzity mezi domy násobí ozvěnou. Žalovaný poukázal, že z videozáznamu je patrné, že veškeré dveře oddělující dvůr domu od ulice byly v průběhu oslavy neustále otevřeny, tj. ani tato žalobkyní tvrzená hluková bariéra nemohla plnit svou údajnou funkci. Dále nutno zdůraznit, že dům nestojí v ulici izolovaně, ale naopak těsně přiléhá na další domy v sousedství a tvoří s nimi jednolitý blok. I z tohoto důvodu je žalovaný přesvědčen, že nemůže být pochyb o tom, že se hluk z živé hudební produkce provozované v nočních hodinách na dvoře domu šířil do okolní obydlené lokality a rušil noční klid. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2013, č. j. 1 A 12/2012-34 vyplývá, že k naplnění skutkové podstaty přestupku porušení nočního klidu není nutné, aby skutek byl spáchán veřejně či na veřejném prostranství. Žalobkyní opakovaně proklamovaný soukromý a uzavřený charakter dvora domu a předmětné oslavy je tak pro toto řízení zcela bezpředmětný.
20. Ohledně videozáznamu žalovaný poukázal na skutečnost, že předmětný videozáznam, zejména jeho zvuková část, je velmi nekvalitní. Špatná kvalita zvukového záznamu je patrná zejména z toho, že ve chvíli, kdy se policisté nacházejí na ulici před domem, na záznamu není slyšet takřka nic, tedy nejen hluk z domu, ale není slyšet ani např. žádný hluk z dopravy (např. tramvají či automobilů) či jiné běžné zvuky z ulice. Z uvedeného důvodu má žalovaný za to, že z faktu, že na záznamu není slyšet, že by se hudba rozléhala

na ulici, nelze automaticky dovozovat, že tomu tak ve skutečnosti nebylo. Jediné, co lze z uvedeného faktu dovozovat je to, že kvalita zvukového záznamu pořízeného zasahujícími policisty v okamžiku, kdy se nacházeli na ulici, je velmi špatná a záznam z ulice nemá žádnou vypovídací hodnotu. Kvalita záznamu se následně zlepší poté, co policisté vstoupí do domu, tj. do uzavřeného prostoru, kde se zvuk lépe snímá. V tuto chvíli je již zřetelně slyšet a též vidět živá hudební produkce, která je opravdu velmi hlasitá, což je ze záznamu patrné.

21. Žalovaný zásadně nesouhlasí s tvrzením, že prvostupňové rozhodnutí je vnitřně rozporné. Vzhledem k tomu, že oba zasahující policisté, o jejichž nestrannosti nebyl důvod pochybovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42), ve správním řízení shodně vypověděli, že hudba na ulici slyšet byla, vzhledem k tomu, že živá hudba, která je na záznamu slyšet poté, co policisté vstoupí do domu, je opravdu velmi hlasitá a vzhledem k tomu, že tato hudba byla provozovaná v nočních hodinách v otevřeném prostoru dvora domu v obydlené lokalitě centra města v úseku ohraničeném budovami, rozhodl prvostupňový správní orgán v souladu se zásadou volného uvážení a se zásadou materiální pravdy o tom, že žalobkyně předmětný přestupek spáchala. V odůvodnění svého rozhodnutí prvostupňový správní orgán odkázal jak na důkaz výpověďmi policistů, tak na důkaz videozáznamem, když tyto důkazy si z důvodů shora uvedených navzájem neodporují a žalobkyně tvrzeň rozpor je jí pouze uměle a účelově vykonstruován.
22. V zpřesnění popisu skutku nelze spatřit žádné pochybení, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24, který uvádí: *„Správní orgán vede správní řízení právě ohledně samotného skutku, nikoli popisu skutku (viz rozsudek č. j. 8 Afs 17/2012 - 375, odst. 168, obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1480/2006, č. 2/2008 Sb. NS). Podstatu skutku lze spatřovat především v jednání a v následku, který jím byl způsoben. Totožnost skutku bude proto zachována, bude-li zachována alespoň totožnost jednání nebo totožnost následku, případně jsou-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace. Totožnost skutku nenarušují změny v jednotlivých okolnostech, které individualizují skutek.“*
23. Skutečnost, že zmíněná živá hudba byla velmi hlasitá, je zřejmá též z videozáznamu pořízeného policisty, kdy je naprosto zřejmé a odpovídá běžné lidské zkušenosti, že hudba o takové hlasitosti, jaká je slyšitelná ze záznamu, se musela rozléhat do okolí a rušit noční klid. Žalovaný je přesvědčen, že správní orgány byly v rámci správního uvážení oprávněny posoudit intenzitu zvukových projevů slyšitelných na videozáznamu, stejně jako otázku, zda se projevy o takové intenzitě mohly rozléhat do okolí. K oprávněnosti takového posouzení v rámci správního uvážení žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 1 As 189/2018, který uvádí: *„...pro posouzení nepřiměřenosti, resp. excesivní povahy zvukových projevů - v tomto případě projevů psů - umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správního uvážení, neboť z povahy věci zpravidla není možné exaktně hluk změřit, protože se většinou jedná o nahodilé jednání.“*
24. Žalovaný se tedy z důvodů shora uvedených domnívá, že spáchání předmětného přestupku žalobkyně bylo prokázáno nade vší rozumnou pochybnost a aplikace zásady in dubio pro reo, na kterou je odkazováno, tak není v tomto případě na místě.

25. V prvostupňovém rozhodnutí bylo uvedeno: „*Zmocněný zástupce uvedl, že na kamerovém záznamu hudba nejde slyšet ven na ulici, když strážníci přicházejí k objektu, s čím správní orgán souhlasí, ovšem ve vnitrobloku budovy je živá hudba hlasitá a jde slyšet. Tím pádem vycházela z vnitrobloku a rozléhala se do vedlejších budov, je tedy zcela nesporné, že se obviněná právnická osoba přestupku proti veřejnému pořádku dopustila, a proto byla správním orgánem uznána vinnou.*“ Z této pasáže prvostupňového rozhodnutí je naprosto zřejmé, že prvostupňový orgán ve skutečnosti ve svém odůvodnění neuvádí, že k rušení nočního klidu mělo dojít ve vnitrobloku, ale že z vnitrobloku vycházela hlasitá hudba a rozléhala se do vedlejších budov. Je též zřejmé, že vnitroblokem je myšlen dvůr domu, kde se odehrávala velmi hlasitá živá hudební produkce, což je zachyceno na kamerovém záznamu. Žalobkyně však záměrně dezinterpretuje znění odůvodnění rozhodnutí, aby své žalobní argumentaci dodala na relevanci. Stejně tak dezinterpretující je i tvrzení žalobkyně, že samotný prvostupňový správní orgán souhlasil s jejím stanoviskem, že hluk na ulici slyšet nebyl, jelikož jediné s čím správní orgán ve svém odůvodnění souhlasí, je fakt, že hudba na ulici není zachycena na kamerovém záznamu, správní orgán se tak vyjadřuje pouze k obsahu kamerového záznamu, nikoliv k reálné situaci na místě spáchání přestupku.
26. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení.

IV. Obsah správního spisu

27. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
28. Dle úředního záznamu ze dne 15. 9. 2019 Městská policie hl. m. Prahy obdržela dne 14. 9. 2019 v čase cca 22:40 hod. hlídka policie oznámení, že na adrese Karlovo náměstí 24 dochází k rušení nočního klidu. Hlídka (R. Ž., T. V. a J. M.) se dostavila na místo, zjistila, že se na této adrese koná koncert s velmi hlasitou živou hudbou a nachází se zde velké množství hlučících osob, byl pořízen videozáznam, hlídka na místě ztotožnila odpovědnou osobu.
29. Správní orgán I. stupně vydal dne 17. 10. 2019 pod č. j. UMCP1 467927/2019 příkaz, dle kterého se žalobkyně dopustila přestupku proti veřejnému pořádku dle ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích. Proti příkazu byl podán odpor.
30. Při jednání dne 17. 12. 2019 zástupce obviněné uvedl, že firma pořádala firemní večírek pro zaměstnance a klienty, v rámci tohoto večírku byla produkce živé hudby, kdy její hlasitost byla nastavena tak, aby se nerozléhala mimo dvůr budovy a nedošlo k narušení nočního klidu. V budově jsou jako nájemci další dvě právnické osoby. Byl proveden výslech svědků J. M. a T. V., kteří zasahovali jako strážníci Městské policie hl. m. Prahy, byl přehráván zvukový záznam. Svědek V. uvedl, že byli vysláni operačním střediskem na místo, na linku 156 volal občan z důvodu hluku, který ho ruší. Na místě byla slyšet hlasitá hudba a hovor více osob, hluk byl slyšet až venku na ulici. Svědek M. vypověděl, že na základě oznámení na linku 156 dostali oznámení o rušení hudební produkce na rohu Vodičkově a Karlova náměstí 4, po příjezdu zjistili, že se na místě koná večírek, hluk byl slyšet i na ulici. Žádný ze svědků si nepamatoval podrobnosti k pořizování

kamerového záznamu. Dne 27. 2. 2020 bylo při jednání přečteno oznámení o přestupku a opis evidence z přestupků obviněného.

31. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 5. 2020, v odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z popsaného dokazování, svědka Žváčka se opakovaně nepodařilo vyslechnout. Prvostupňový orgán vyšel zejména ze svědeckých výpovědí a zvukového záznamu. Ze záznamu je zřejmé, že v chodbě vedoucí do vnitrobloku byla hlasitá živá hudba. Správní orgán posoudil věrohodnost svědků, konstatoval, že strážníci neměli žádný zájem na výsledku vyřízení věci. I za situace, že občané na předmětné adrese nebydlí, hluk z akce byl slyšet, když bylo přijato oznámení od občana z linky 156. Správní orgán souhlasil, že při příchodu strážníků k budově na ulici hluk slyšet podle kamerového záznamu nebyl, ovšem ve vnitrobloku je živá hudba hlasitá. Hudba vycházela z vnitrobloku a rozléhala se do vedlejších budov. Správní orgán uzavřel, že k šíření hluku docházelo v památkově chráněném území centra, v době nočního klidu, v obydlí lokalitě v úseku ohraničeném budovami. Správní orgán zdůraznil, že mezi domy se hluk vyšší intenzity násobí ozvěnou a po okolí následně vytváří rušení nočního lidu. Hluk nabírá jiné intenzity ve dne, než v nočních hodinách, kdy ve dne je intenzita hluku rozptýlena do běžných okolních zvuků v rušném velkém městě. V nočních hodinách je tomu naopak, v nočních hodinách je jakýkoli zvuk a jeho síla intenzivnější, a to i vzhledem šíření se ozvěnou v zastavěné lokalitě.
32. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kde namítala, že je neurčité, pokud správní orgán I. stupně uvedl, že se velmi hlasitá živá hudba rozléhala do přilehlého okolí, nebylo vysvětleno, co je přilehlým okolím myšleno, skutek byl vymezený neurčitě. Žalobkyně měla za to, že bylo třeba vymezit, ve kterých konkrétních budovách či na jakých konkrétních místech bylo hudbu slyšet. Zvuk se nemohl v žádném případě šířit, neboť v chodbě byly troje dveře, z videozáznamu je patrné, že hluk v okolí slyšet nebyl, správní orgán se nezabýval rozporem ve výpovědích svědků a zvukovým záznamem, za hluk byl slyšet venku, v tomto směru neuvedl správní orgán žádné úvahy. Správní orgán nedostatečně konkretizoval pojem vnitrobloku. K tomuto dále namítal, že jde o ucelený a uzavřený stavební celek. Pokud jde o akci určenou pro uzavřený okruh návštěvníků v soukromém objektu, nemůže dojít k rušení nočního klidu. Prvostupňové rozhodnutí bylo podle žalobkyně nepřezkoumatelné.
33. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že protiprávní jednání spočívalo v hlasitém projevu – neúměrně hlasité živé hudbě dosahující nežádoucí intenzity, skutková zjištění jsou opřena o výpovědi strážníků, kteří se shodli na tom, že intenzita hluku dosahovala rušení nočního klidu, použité zařízení nemuselo disponovat dostatečnými technickými parametry, mohlo zachycovat zákrok strážníků toliko z části. Hluk pronikal až na ulici, mimo prostory objektu, není podstatné, zda žalobkyně učinila opatření k omezení pronikání hudby mimo prostory objektu. Na rušení nočního klidu si stěžovala konkrétní osoba na lince 156.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

34. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

35. Soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. K námitce nevypořádání se s odvolacími námitkami soud konstatuje, že je povinností správního orgánu se v odůvodnění rozhodnutí vypořádat se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení (§ 68 odst. 3 správního řádu). Pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány a soudy zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsažena ve vypořádání jiné námitky nebo pokud správní orgán postaví proti námitkám vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí.
36. V projednávané věci soud nepřezkoumatelnost neshledal. Odvolací argumentace směřovala k rozporům v provedených důkazech, že v tomto směru nebylo prvostupňové rozhodnutí řádně odůvodněno, dále k tomu, že rozhodnutí není založeno na důkazech, když z důkazů nevyplývá, že by strážníci zaznamenali hluk mimo dvůr objektu, ani zda bylo vůbec možné, aby se z uzavřeného dvora hudba šířila do okolí. Žalovaný se těmito námitkami zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí, skutečnost, že vypořádání námitky neodpovídá představám žalobkyně, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost, stejně pokud není reagováno na každou větu odvolacích námitek, klíčové je vypořádat podstatu námitky, což žalovaný učinil.
37. Podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o některých přestupcích *právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší noční klid*.
38. K námitce žalobkyně k úpravám znění vytýkaného skutku, soud konstatuje, že podle judikatury je nezbytné postavit v rozhodnutí najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Při posuzování způsobu, jakým bylo vymezeno místo spáchání přestupku, je podstatné rovněž to, zda

je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52). Konečně jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015 č. j. 9 As 33/2015-19, publ. pod č. 6450/2015 Sb. NSS: *„Popis skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku hraje zásadní roli, neboť vymezuje jednání, za které byl přestupce shledán vinným. Popisem skutku je slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“*

39. V projednávaném případě je skutek vymezen jednoznačně, ve výroku příkazu i ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak, že *„na adrese Karlovo náměstí č. o. 24. Praha 1. dne 14. 9. 2019. v době kolem 22:40 hod., byla slyšet velmi hlasitá živá hudba, čímž porušila noční klid“*. Takové vymezení skutku soud shledává zcela dostačujícím, případné nuance v dalším popisu, kde se zvuk šířil, totožnost skutku nezpochybňují.
40. Soud zcela odmítá tvrzení, že není zřejmé, co je myšleno vnitroblokem. Pokud prvostupňový správní orgán uvedl, že živá hlasitá hudba vycházela z vnitrobloku a rozléhala se do vedlejších budov, soud zde nespatřuje prostor pro jakékoli pochybnosti. Ostatně ani žalobkyně neuvádí, co jiného mohlo být teoreticky myšleno, než vnitřní dvůr Braunova domu na adrese Karlovo náměstí č. o. 24. Pokud žalobkyně namítala, že nebylo přesně specifikováno, co měl správní orgán na mysli termínem „přílehlé okolí“, ani tuto námitku soud neshledává důvodnou. Pro popis skutku a naplnění skutkové podstaty rušení nočního klidu nelze požadovat po správních orgánech přesné vymezení okolí, kde byl nadměrný hluk slyšet, už proto, že jde o kategorii do jisté míry subjektivní, měření hluku se neprovádí, soud proto považuje termín „přílehlé okolí“ za dostatečný. Přílehlým okolím rozhodně nelze vnímat pouze bezprostřední okolí vstupu do budovy, jak se domnívá žalobkyně, jde zcela jistě o další budovy bloku domů i přílehlé ulice. Zároveň jistě nebylo nutné (ani v praxi zpravidla možné) přesně označit, ve kterých konkrétních budovách v okolí byl hluk slyšet. Postačuje, že jde o oblast obydlenou, uprostřed města.
41. Tento závěr odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. V případě projednávaném Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 1/2016-51) byla oblast, kde se hluk šířil a došlo k naplnění skutkové podstaty, vymezena jako *„v oblasti rodinných a panelových domů“*. Pro Nejvyšší správní soud bylo podstatné, že ze spisové dokumentace vyplývalo, že k přestupku došlo *„v obydlené lokalitě“* ve 2:10 hod, byl proto zcela logický a důvodný závěr, že projevy stěžovatelů mohou rušit noční klid, a absence konkrétních stížností či podnětů neshledal Nejvyšší správní soud relevantní. Není tak případná ani námitka žalobkyně, že je nutno zjistit a ztotožnit konkrétní osoby, které potvrdí, že hlukem byly rušeny. Pokud bylo odkazováno na případy, kdy bylo ztotožněno a vyslýcháno větší množství osob rušených hlukem, zde soud konstatuje, že žalobkyně zřejmě měla na mysli případ projednávaný Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 189/2018. Zde šlo o projevy psů, Nejvyšší správní soud konstatoval, že za rušení nočního klidu jistě nelze považovat běžné přirozené

projevy psa, ale musí se jednat o exces, kterým již je narušován veřejný pořádek. V odkazovaném případě pro naplnění skutkové podstaty přestupku bylo třeba, aby k hlasitým zvukovým projevům psů docházelo opakovaně, či po nepřiměřenou dobu. Větší počet svědků byl vyslýchán právě ke zjištění, zda šlo o exces či nikoli, šlo o případ odlišný, než soud projednává nyní.

42. Žalobkyně dále namítala, že dokazování spáchání přestupku dostatečně neprokázalo. Soud konstatuje, že správní orgány po provedeném dokazování měly dostatečné podklady k závěru prokázání viny žalobkyně. Předně oba vyslechnutí policisté shodně uvedli, že hluk byl slyšet až venku na ulici, zároveň nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by měly věrohodnost svědků zpochybňovat. Dále lze vycházet z pořízeného videozáznamu, ze kterého je zcela zřejmé, že již v chodbě spojující vnitřní dvůr domu a ulici je hudba velmi hlasitá. Všechny dveře mezi ulicí a vnitřním dvorem jsou po celou dobu natáčení otevřené. Na videozáznamu je vidět kapelu ve dvoře domu, nejméně 4 osoby, včetně bubeníka a zpěvačky zpívající na mikrofon, lze rozeznat i reproduktory. Hudba již ve vstupní chodbě je velmi hlasitá, nahrávací zařízení hlasy strážníků i dalších osob snímá velmi nekvalitně, osobám téměř není rozumět, ač osoba pořizující záznam stojí v jejich bezprostřední blízkosti, slyšet je zejména hlasitá hudba. Jeden ze strážníků uvádí hned při příchodu k známce o rušení nočního klidu, že se „to nese vnitřkem“ a že „řev je zevnitř“.
43. Ke skutečnosti, že během krátké chvíle, co se nacházejí strážníci v bezprostřední blízkosti vstupu do budovy, není zachycena hudba na videozáznamu, soud konstatuje, že jednak v tomto prostoru bezprostředně za zdmi domu (masivními, jak žalobkyně zdůrazňovala) skutečně hlasitý zvuk nemusel být slyšet, při příchodu ke vstupu domu je již hudba patrná, dále pak nahrávací zařízení snímá zejména hlas policisty, ze vzdálenějších zvuků je patrný zejména neurčitý šum. Na nižší kvalitu zvukové nahrávky poukazuje i skutečnost, že hovořícím osobám v bezprostřední blízkosti natáčející osoby v chodbě domu téměř není rozumět. Konečně soud nemá za to, že by provedené důkazy byly ve vzájemném rozporu, když lze rozumně předpokládat, že strážníci na oznámenou adresu došli, hluk mohli slyšet již dříve (byť v tomto ohledu soud připouští, že mohl být podrobněji veden výslech svědků).
44. Pro soud bylo též podstatné, že posuzovaný případ není případem hraničním, kdy by soud měl pochybnosti o intenzitě hluku, tedy zda skutečně bylo reálné, aby hluk byl slyšet v zastavěném okolí Braunova domu. V takovém případě by bylo nutné klást větší důraz na obsah výpovědí strážníků, s tím, že by bylo žádoucí případně výslech doplnit k podrobnostem o zákroku, konfrontovat je s kamerovým záznamem a požádat o vysvětlení, v jakém okamžiku hluk hodnotili jako natolik intenzivní, že došli k jednoznačnému závěru o rušení nočního klidu, případně, zda byl hluk slyšet v okamžiku, kdy začali pořizovat zvukový záznam.
45. Soud nicméně považuje za klíčové, že též obecné lidské zkušenosti odpovídá, že vystoupení živé kapely, se zpěvákem zpívajícím na mikrofon, bubeníkem, kytarami, za použití reproduktorů v nezakrytém dvoře domu, v nočních hodinách, v centru města, kdy tento dům je součástí celého bloku domů, za přítomnosti mnoha dalších osob, je velmi hlučné i v okolí domu, lze aprobovat též úvahy prvostupňového správního orgánu, který uvedl, že mezi domy se hluk vyšší intenzity násobí ozvěnou a po okolí následně vytváří rušení nočního lidu. Hluk nabírá jiné intenzity ve dne, než v nočních hodinách, kdy ve dne je intenzita hluku rozptýlena do běžných okolních zvuků v rušném velkém

městě. V nočních hodinách je tomu naopak, v nočních hodinách je jakýkoli zvuk a jeho síla intenzivnější, a to i vzhledem šíření se ozvěnou v zastavěné lokalitě.

46. Právě hlasitá reprodukováná či živá hudba je typicky za rušení nočního klidu považována, jde o projevy, které jsou v době nočního klidu způsobitelné porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. [5 As 1/2016-51](#)).
47. Pokud jde o intenzitu rušení nočního klidu, pro posouzení nepřiměřenosti, resp. excesivní povahy zvukových projevů umožňuje zákon správnímu orgánu určitou míru správní uvážení, neboť z povahy věci zpravidla není možné exaktně hluk změřit, protože se většinou jedná o nahodilé jednání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. [1 As 189/2018-22](#)). V projednávaném případě nic nenasvědčuje tomu, že by meze správního uvážení byly excesivně překročeny nebo dokonce že by správní uvážení bylo zneužito.
48. Správnosti závěru, že hlasitá hudba byla slyšet v přilehlém okolí domu na Karlově náměstí č. o. 24, nasvědčuje i skutečnost, že na linku 156 volal občan, který si na hluk stěžoval, není rozhodné, že nebyl ztotožněn. Námitka žalobkyně, že na linku mohl volat někdo, kdo hlukem rušen nebyl (například účastník oslavy), je zcela spekulativní, nic tomu nenasvědčuje.
49. Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Pokud žalobkyně namítala, že nebylo zjišťováno, zda jsou v okolí Braunova domu budovy, a jaké, kdo v nich bydlí, kde má která budova okna, toto pro závěry o naplnění skutkové podstaty přestupku zjišťovat nutné není (není to ani reálné zjistit), tyto požadavky žalobkyně, jakým směrem byly správní orgány povinny doplnit dokazování, jdou zcela nad rámec požadavků zákona i judikatury. Obrana žalobkyně, že budova má velmi masivní zdi, vnitřní dvůr je oddělený od ulice hned třemi dveřmi, není případná, neboť ze záznamu je zřejmé, že i při příchodu strážníků, i po celou dobu natáčení, jsou všechny troje dveře stále otevřené. Žalobkyně také zcela opomíjí, že dvůr není nijak zastřešen, je tedy naprosto zřejmé, že hlasitá hudba se šíří do okolí zejména prostorem nad vnitřním dvorem domu. Tvzení žalobkyně naznačující, že snad prostor byl zcela uzavřen a že je tak zcela vyloučeno šíření hluku do okolí, skutečnosti neodpovídá. Ostatně ani pokud prostor uzavřený je, nevylučuje to šíření hluku do okolí, zdejší soud řešil případ pod sp. zn. 1 A 12/2012, kde se hluk (hlasitá hudba) šířil z bytu, ani v tomto případě nebyl zkoumán stavebně-technický stav bytu.
50. Za stávající situace tedy postupovaly správní orgány správně, pokud neaplikovaly *zásadu in dubio pro reo*, v projednávaném případě nejsou přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele.
51. Pokud žalobkyně při jednání soudu namítala, že na záznamu z kamery je jiný čas, soud má tuto námitku za opožděnou, nebyla vznesena v lhůtě pro podání žaloby. Žádné pochybnosti o správnosti časového vymezení skutku po celou dobu správního řízení nevznikly.
52. Lze tak shrnout, že správní orgány z hlediska zjištění skutkového stavu nijak nepochybily, skutkový stav byl zjištěn v rozsahu potřebném pro dané rozhodnutí a příslušné námitky žalobkyně byly v řízení o přestupku vypořádány, nejedná se o nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, námitky žalobkyně jsou nedůvodné.

53. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
54. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené. V této souvislosti srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (instituce) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné. V projednávaném případě jde o soudní spor, ve kterém žalovaný vystupuje v pozici správního orgánu obhajujícího své vlastní rozhodnutí. V takovém případě je konstantně judikováno, že podpora vlastního rozhodnutí v soudním řízení je nedílnou součástí činnosti rozhodujícího správního orgánu; výjimky byly činěny pouze ve vztahu ke správním orgánům, které dostatečným odborným zázemím nedisponují a ani nemohou disponovat, což zjevně není případ žalovaného. Soud doplňuje, že v projednávaném případě neshledal výjimečné okolnosti v neobvyklosti či složitosti správního sporu. Soud proto nepřiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. června 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně